

Ήρθε από πρόσωπο αγαπημένο, τον «Κιού». Μέσα στον Αύγουστο. Σε αυτό που θεωρείται πιά, σαν το πιο ανέμελο κομμάτι του χρόνου. Μα και του Χρόνου, επίσης.

Οφείλω να ομολογήσω ότι παντελώς αγνοούσα τον συγγραφέα, ο οποίος στην πατρίδα του, στην άλλη άκρη του Ατλαντικού θεωρείται διακεκριμένος. Δεν χρειάστηκαν πολλές σελίδες, ώστε, να τον γνωρίσω και να τον εκτιμήσω.

Ο Paul Auster γράφει για την απώλεια του πατέρα του, την οποία αξιοποιεί ως αφορμή για να περιγράψει το παρελθόν της οικογένειας, μα και του τόπου, της ίδιας της Αμερικής.

Τεχνίτης στο να κρατά το ενδιαφέρον του αναγνώστη, παρουσιάζει τα γεγονότα, προχωρεί σε διαπιστώσεις και ερμηνείες. Το κάνει με τρόπο όμορφο με λόγο ζωντανό και λεπτό.

Μια από τις πολλές πράξεις συνειδητοποίησης, είναι και αυτή της αξιολόγησης, της σχέσης με τους γονείς μας. Το τι και πως σου έδωσαν, το τι χαρακτήρας διαμορφώθηκε μέσα από αυτή τη σχέση του πόσο και πως επηρέασε η παρουσία τους και οι πράξεις τους την ζωή των επίγονων. Το τι ιδιαιτερότητες προέκυψαν.

Διότι δεν μπορεί να υπάρξει ισχυρός αντίλογος για το πόσο η οικογένεια χτίζει τον χαρακτήρα του παιδιού. Το «σπίτι» που λέμε στην Ελλάδα.

Ο Auster μας φέρνει ένα μοντέλο πατέρα μάλλον αταίριαστο με αυτό που υπάρχει, σε μεγάλο βαθμό, στον τόπο μας.

Δεν θα τον περιέγραφες ως αδιάφορο, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν ήταν ο διαχυτικός, ο επικοινωνιακός με τα παιδιά του πατέρα.

«Είχα χάσει τον πατέρα μου, ταυτοχρόνως όμως το είχα βρεί» μας λέει (σ. 25).

Καθώς γυρίζει πίσω, αναψηλαφεί τα γεγονότα, σκιαγραφεί και τον γάμο σαν θεσμό γράφοντας:

«...από την άλλη πλευρά, ο γάμος κλείνει την πόρτα. Η ζωή σου περιορίζεται μέσα σε ένα στενό χώρο μέσα στον οποίο είσαι μονίμως αναγκασμένος να ανακαλύπτεις τον εαυτό σου, κατά συνέπεια είσαι μονίμως υποχρεωμένος να κοιτάς μέσα σου, να εξετάζεις τα ίδια σου τα βάθη.» σ. 26.

Προχωρεί τολμηρά αλλά και τρυφερά στην περιγραφή του χαρακτήρα του πατέρα του και μέσα από τα γραφόμενα, αρκετοί αναγνώστες θα ανακαλύψουν τμήματα του δικού τους χαρακτήρα:

«Ανέκαθεν του ήταν αδύνατον να είναι εκεί που βρισκόταν» σ.31

«Σε αντίθεση με οτιδήποτε άλλο συνάντησε στη ζωή του, τελικά η αρρώστια της αδελφής μου τον συγκίνησε, μόνο μια μόνο όμως για να του αφήσει μια άισηση απόλυτης αδυναμίας» σ.44

«Δουλειά ήταν το όνομα της χώρας στην οποία ζούσε, κι' αυτός ήταν ένας από τους μεγαλύτερους πατριώτες» σ.82.

«Αδιαπέραστος. Και για αυτό, κάποιες στιγμές, σχεδόν ατάραχος» σ.97

Ο συγγραφέας δεν περιορίστηκε σε μια απαλή, ή επιφανειακή προσέγγιση. Έψαξε βαθιά για πράγματα της οικογένειας, του πατέρα του. Για το πώς μεγάλωσε, το παρελθόν των παπούδων και των γιαγιάδων του και βρήκε τρέλα, φόνο, ορφάνια, ένδεια και πάλη για

επιβίωση. Έτσι έφτασε σε πιο συμπαγείς ερμηνείες και του δόθηκε η δυνατότητα να εκφράσει περισσότερα:

«...αυτό που γύρευε δεν ήταν τα χρήματα καθαυτά, αλλά ό,τι αντιπροσώπευαν. Όχι απλώς την επιτυχία στα μάτια του κόσμου, αλλά έναν τρόπο να γίνει άτρωτος. Το να έχεις χρήματα σήμαινε κάτι περισσότερο από το να είσαι ικανός να αγοράζεις πράγματα. Σημαίνει ότι δεν θα χρειαστεί ποτέ να σε θίξει ο κόσμος» σ. 83

Γραμμένη το '82, η «επινόηση της μοναξιάς», ήταν και παραμένει μια σημαντική δημιουργία. Τόσο για τον νηφάλιο τρόπο που θίγει σημαντικά θέματα, όσο και για τον γλαφυρό, ειλικρινή και έντιμο τρόπο που τα παρουσιάζει.